

Arrest

nr. 107 498 van 29 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 september 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LOOTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2009 dient de verzoekende partij die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Op 27 april 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 5 september 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(...)

In uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49/54/57 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N.R., I. nationaliteit: Roemenië, geboortedaumt: (...) geboorteplaats: D., identificatienummer in het Rijksregister (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te/ (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in -tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 8/9/09, en verkreeg de E-kaart op 27/4/10.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 1ste categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.(...)“

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt :

« *Recht op gezinsleven*

1. *Overwegende dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.*

Dat artikel 8 EVRM de staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven.

Dat desondanks toch bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen.

2. *Overwegende dat een vreemdeling zich kan beroepen op artikel 8 wanneer hij/zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.*

Dat een feitelijk gezin kan bestaan uit een samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners, verloofden,...

3. *Overwegende dat verzoekster minstens sinds 18/12/2009 bij mevrouw R. F. verblijft.*

Dat zoals hoger uiteengezet zij steeds heeft ingestaan voor de opvoeding van haar twee kleinkinderen, zijnde R. G. R. en B. L. waarvan laatstgenoemde over de Belgische nationaliteit beschikt.

Dat zij op heden ook woonachtig zijn te Merchtem alwaar zij duidelijk een feitelijk gezin vormen.

Dat dit ook blijkt uit het bijgebrachte attest van samenstelling gezin.

4. *Overwegende dat het daarnaast voor verzoekster zeer moeilijk is om een gezinsleen te hebben in het land van herkomst, zijnde Roemenie.*

Dat er namelijk geen familie meer is in het land van herkomst.

Dat zij derhalve over geen hechte familieband beschikt in het land van herkomst.

Dat zij reeds sinds 8/12/2009 in België verblijft bij haar dochter en kleinkinderen.

Dat noch van R. F., noch van diens kinderen, R. G. en B. L. kan verwacht worden dat zij ook zouden verhuizen naar het land van herkomst.

Dat namelijk R. F. Nederlandse les volgt en B.i L. over de Belgische nationaliteit beschikt.

5. Overwegende dat men eveneens dient rekening te houden met de traumatische gevolgen die het vertrek van de grootmoeder, verzoekster, met zich zullen teweeg brengen.

Dat de kleinkinderen op heden 3 en 5 jaar zijn.

Dat het een onmiskenbaar gegeven is dat wanneer men de grootmoeder zou uitwijzen dit een traumatische ervaring is voor de kinderen.

Dat zij dit geenszins kunnen vatten en dat dergelijke gebeurtenis diepe wonden zal nalaten.

Dat de argumentatie van verwerende partij zeer theoretisch voorkomt wanneer zij stelt dat de verzoekster steeds kan terugkomen en dat zij niet definitief van haar kleinkinderen wordt gescheiden.

Dat dit uiteraard met de nodige moeilijkheden gepaard gaat en men niet mag vergeten dat men te maken heeft met een kansarm gezin.

Dat het loutere gegeven dat de grootmoeder zou worden uitgezet, zelfs met een mogelijkheid tot terugkeer, dit gezin in nog grotere moeilijkheden zal brengen dan waarin zij zich momenteel bevinden en zij bijgevolg nog meer achtergesteld kunnen geraken.

6. Overwegende dat verzoekster diens dochter en kleinkinderen reeds lang een feitelijk gezin vormen waardoor er automatisch een hechte band is ontstaan tussen de kleinkinderen en verzoekster.

Dat zij dit aantoon op basis van het feit dat zij reeds lang samenwonen en er op basis daarvan toch een zeer sterk vermoeden bestaat dat het in casu gaat om een bestaande gezinsrelatie en geenszins om de loutere keuze van een gemeenschappelijke verblijfplaats.

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij sinds december 2009 samenwoont met haar dochter en twee kleinkinderen waarmee zij een feitelijk gezin vormt. Verzoekster helpt mee met de opvoeding van de twee minderjarige kleinkinderen.

Er wordt niet ontkend dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven van verzoekster in België.

In casu betreft het een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient in overweging te worden genomen.

De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover noodzakelijk in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26

maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, evenmin toont zij aan dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven zou uitmaken.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoekster kan, eens zij zich opnieuw in de voorwaarden bevindt, steeds een nieuwe aanvraag indienen tot verklarings van inschrijving als EU-burger.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt :

"IV. Miskennis van de hoorplicht

1. Overwegende dat uit de beslissing niet blijkt dat verzoekster werd gehoord alvorens de beslissing werd genomen.

Dat verzoekster nooit werd toegelaten haar standpunt naar voren te brengen.

Dat verzoekster onverwacht een beslissing kreeg die een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden met bijhorend een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het doel van de hoorplicht erin bestaat om de betrokkene de kans te geven om een voor hem of haar negatieve beslissing te voorkomen.

2. Overwegende dat om van een hoorplicht te spreken de voorwaarde van een ernstige maatregel moet voorhanden zijn die de belangen van verzoekster zwaar of ernstig aantasten (R.v.St, VAN DEN BERGHT, nr. 42.600 van 19 april 1993)

Dat het in casu om een ernstige maatregel gaat is evident. Verzoekster dient namelijk het land te verlaten zodat zij noch haar eigen kind noch haar eigen kleinkinderen kan zien.

Dat de rechtspositie van verzoekster dan ook zwaar is aangetast.

3. Overwegende dat een voorafgaande mededeling van de overwogen maatregel steeds vereist is wanneer deze ernstig is en gebaseerd is op het persoonlijke gedrag van betrokkene.

Dat men in deze betrokkene in eerste instantie had kunnen wijzen op de onverenigbaarheid van de aanvraag tot het bekomen van leefloon met haar verblijfsvoorwaarden.

Dat men haar op dergelijke wijze had kunnen toelaten de toestand te regulariseren.

4. Overwegende dat in casu verzoekster op geen enkel ogenblik werd gehoord, nooit in kennis werd gesteld van het voornemen om dergelijke beslissing te nemen.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dan ook behept is met een onwettigheid waardoor de genomen beslissing buiten beschouwing dient gelaten te worden.”

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat, waar verzoekster de verwerende partij verwijt haar niet vooraf te hebben gehoord en tevens het OCMW verwijt dat zij haar niet op de hoogte hebben gebracht dat het aanvragen van een leefloon een invloed kon hebben op haar verblijfsstatus, verzoekster wist of minstens diende te weten dat zij haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving als EU-burger had ingediend en verkregen als “beschikker van voldoende bestaansmiddelen”. Nu verzoekster een beroep deed op het OCMW voor het verkrijgen van een leefloon, diende ze te weten dat haar situatie op het vlak van bestaansmiddelen (die aan de basis lag van haar verblijfsrecht) gewijzigd was en bijgevolg een invloed kon hebben op haar verblijfsrecht.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In de repliekmemoire voert verzoekster een nieuw middel aan, waarbij zij de schending van de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aanvoert. Verzoekster heeft de schending van deze beginselen niet aangevoerd in het verzoekschrift.

Er dient op gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Verzoekster toont niet aan dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Ter zitting van 9 april 2013 werd nog eens aan verzoekster gevraagd of er een reden was waarom dit middel niet kon worden aangevoerd in het inleidend verzoekschrift, maar zij kon hiervoor geen reden opgeven. Het in de synthesememoire nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET